

situationen opstår, og derfor er vi nødt til at afvente. Det er bare et bud på, hvordan jeg tror, det kommer til at gå.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Det var da klar tale. Hr. Kent Kirk' og dermed Det Konservative Folkeparti stiller sig op på Folketingets talerstol og taler med foragt om, hvilken form for folkeafstemning man nu kan bruge. Den kan jo i alle tilfælde ikke bruges til andet end det, man selv har besluttet sig for: at det skal blive et ja. Hvis en folkeafstemning går én imod – i hvert fald Det Konservative Folkeparti – ja, så er den ikke noget værd, og så kan man lige så godt lade være med at se til den. Det var i virkeligheden det, hr. Kent Kirk sagde: Det er jo egentlig talt ikke rigtig noget, man kan diskutere, hvis folkeafstemningen ikke går den vej, som man selv ønsker.

Hvad er det for en foragt for folket, Det Konservative Folkeparti lægger for dagen? Hvis det danske folk siger nej, så er det dog utroligt, at der er borgerlige partier og en regering, som siger: Det kan vi overhovedet ikke tage højtideligt. Men det kan de da ikke mene!

Jamen når vi overhovedet rejser denne forespørgsel, er det, fordi vi ikke ønsker, at denne regering kommer i samme choktilstand som den tidligere. Og vi ønsker ikke, at man står fuldstændig forstenet tilbage, fordi befolkningen har givet EU en begmand. Det er den slags udtryk, Det Konservative Folkeparti bruger om folkets stemme. Jeg synes, det er foragt for hele det danske folk.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Jeg kan under ingen omstændigheder acceptere den måde, som fru Annette Just har udlagt det, jeg har sagt. Der er absolut ikke foragt i det, jeg har sagt. Og jeg ønsker ikke at gå i en videre debat med fru Annette Just, når man bruger det toneleje.

Holger K. Nielsen (SF):

Når man hører regeringen og hører den socialdemokratiske ordfører, så er der sådan noget déjà-vu over det, undskyld det franske udtryk, men der er alligevel sådan noget allerede-set over de argumenter, som føres i marken.

Jeg var selv meget aktiv før 2. juni-afstemningen i 1992, og jeg husker tydeligt, hvordan diskussionen kørte dengang.

Den 11. maj 1992 fremlagde SF og en række modstanderbevægelser et papir, hvor vi fremlagde, hvad der ville ske, hvis det blev et dansk nej den 2. juni. Jeg husker tydeligt hele establishmentets reaktion på det papir. Hvordan det var fuldstændig umuligt at få det her krav gennemført. Hvordan vi, hvis det blev et nej, ville ryge ud af EF. Hvor håbløse kravene var. Hvor urealistiske de var. Hvordan de ville sætte os ud på et sidespor. Osv, osv.

Hr. Uffe Ellemann-Jensen nævnte det. Hr. Poul Nyrup Rasmussen nævnte det. Hr. Niels Helveg Petersen nævnte det. Børsen nævnte det. Jyllands-Posten nævnte det. Politiken nævnte det. Hele det samlede system af ja-koret sagde det.

Så blev det et nej. Røg vi ud af EF? Nej. Gik vi økonomisk fallit? Nej. Røg vi ud på et sidespor? På visse områder ja, sådan som befolkningen havde ønsket det, på andre områder nej. Fik det de her frygtelige konsekvenser, som man sagde? Nej. Det fik faktisk positive konsekvenser. Der blev sat en positiv udvikling i gang, og der kom en ny dynamik og en ny demokratisk diskussion i andre lande. Folk kom og takkede os. Det var søreme godt, I holdt fast i det nej, og det skabte noget nyt og positivt.

Det var helt det samme, vi hørte dengang, som det, vi hører i dag. Udenrigsministeren, statsministeren, hr. Ove Fich, hr. Uffe Ellemann-Jensen, hvis han havde taget ordet, De Konservative – hele det etablerede system bruger helt de samme argumenter i dag.

Tror man virkelig, at befolkningen vil tro på det, for så er man da mere naiv, end man har lov til at være. Vel gør befolkningen da ikke det, og der er naturligvis muligheder i igen at sige nej. Der er så uenighed mellem de parter, der siger nej, men hvem kan være i tvivl om det? Der er da også uenigheder blandt ja-partierne.

Hvis det bliver et nej, er det jo indlysende, at det er regeringen, som i første omgang har et problem, men det er da ikke kun regeringen. Det er klart nok. Regeringen vil jo have en interesse i at få dækning i andre partier og ikke mindst dækning i befolkningen, for et dansk nej er et udtryk for, at befolkningen har underkendt den danske regering og har underkendt flertallet her i Folketinget.

Hvordan bliver så udspillet efter det? Vi har fremlagt nogle forslag fra vores side. Jeg vil tro, at andre partier også har nogle forslag. Vi er til enhver tid villig til at hviske regeringen i ørene,